

ARHIV "ISKRE"
Glasilo SVŠ
VIPAVA

ISKRE

LETNIK XI • 1978/79
št. 1

učite se od otrok

*Otroci slikajo svojega Boga.
Ne varčujejo z barvami.
Velikansko sonce
nad krošnjo drevesa.
Svetla postava,
mladeniški Bog
čisto brez brade
in z očmi velikimi tako
kot okna katedrale v Chartresu.
Več plasti barve
na istem listu papirja.*

*Otroci so poskočili
in zaplesali okoli s svojimi slikami v rokah.
Potem so slike odvrgli,
da bi narisali nove.*

*Njihove podobe
niso bile posebno všeč
strokovnjakom za Boga;
oni niso dodajali barvo na barvo,
temveč stavke na stavke
in zapletli so se
v mrežo svojih lastnih besed.
Svojega nauka niso bili veseli.*

*Torej se učite od otrok,
vi veliki in modri:
v igri življenja slikati podobe
in se od svojih podob spet ločiti!*

*Prepustite se silam stvarjenja.
Toda na nobeno stvar se ne prilepite!
Naj bo vaše srce prosto duha lastništva
in Bog bo začel plesati v vas.*

(Martin Gutl)

LETO TREH PAPEŽEV

Nad sivimi strehami se sprehajajo oblački dima, ki so se pravkar privalili iz temnega dimnika. Skoraj nevidno izginjajo v brezmejnem ozračju zahajajočega sonca. Kup pepela in topla izba ostane od njih. Sonce pošilja še zadnje zlatorumene žarke v pozdrav temni dolini, ki se pogreza v mrak tihih spominov. Tako tiho in mirno se je od nas poslovil papež Pavel VI., oče ljubezni in miru.

V tem at mskem času je tiho, skromno in domače umrl, tako domače, kakor umirajo množice ljudi vseh časov.

Hitro je odšel, pustil pa je nekaj, kar človeka pretrese: skrivnost svoje smrti je združil z vero v vstalega Kristusa. Kristus je premagal smrt in je zmago obljubil tudi nam. Ob njegovem mrtvaškem odru je stala prižgana velikonočna sveča, ki pa je bila samo ogledalo njegove globoke notranje vere in neomajnega upanja.

Papežev izmučeni obraz je pretresel vsakogar. Kakor da bi se vse gorje tega sveta zrušilo na tega tako sicer živahnega in žilavega starčka. Delal je in se mučil do zadnjega dne svojega življenja. Nikdar ni gledal nase! Mislil je le na uboge in od lakote umirajoče narode v "Afriki" sveta. V molitvi in dejanjih je bil tesno povezan s trpečimi na Bližnjem vzhodu. Nenehno si je prizadeval za ohranitev miru po vsem svetu. Bil je zgleden oče narodov, učitelj molitve in ljubezni in neumorni pastir Kristusove črede. Glasnik miru, papež Pavel VI., ni izgubil upanja v človeka.

Sedaj Cerkev pričakuje novega Kristusovega namestnika na zemlji. Po kratki noči je sonce zopet vzšlo. Zasijalo je v vsem žaru luči. Njegovi jutranji žarki so pobožali ves svet. Na Petrov sedež je stopil nov človek papež Janez Pavel I. Njegovo kratko vladanje, njegov nasmejani obraz očetovske ljubezni ga je poneslo v svet. Šel je mimo kot utrinek in s svojo energijo ogrel svet. Komaj smo se razveselili njegovega nasmejanega obraza, že se je Cerkev zopet morala odeti v črnino. "Bog že ve, kaj dela", so dejali naši verni predniki. Preprosta je ta beseda, toda v njej je skrito morje samoodpovedi in včasih zelo težkega in bridkega umika lastne volje pred božjo.

Brazilski kardinal Arns je dejal, da je Cerkev dobila idealnega papeža, ki ni diplomat, ni politik, ni človek iz kurije, povrh vsega pa je še papež, ki se smehlja, da, ki se smehlja. Za današnjega človeka pa je velik dar, da dobijo očeta, ki se smehlja. Toda Bog je tudi ta žarek veselja in upanja poklical k sebi.

Po zelo kratkem dnevu je sonce zopet utonilo za gorami. Toda ob zori je vstalo in zasijalo še močneje kot prej. Zopet smo dobili papeža. Na Petrov sedež je sedel po več stoletjih pastir slovanskega rodu. Že samo misel, da imamo papeža Slovana, je preplavila in pretresla ves svet. Dobili smo novo luč narodov, novo velikonočno svečo, papeža Janeza Pavla II., sina daljnje doščane

S trpljenjem in odrekanjem se je prebijal skozi borbo življenja. Tudi sedaj mu ni postlano z rožicami. Človek navajen trdega življenja bo tudi zanesljiv vodnik.

Ne smemo se ozirati na komentarje, slediti moramo njegovim govorom. Nenehno mu moramo stati ob strani z molitvijo, saj je vendar luč, ki jo pošilja Kristus v temo sveta, da zaneti plamen ljubezni, miru, veselja.

Ata Bernard

40 VESELIH MUČENCEV

5 x 8 mučencev v Vipavi domuje,
zmeraj se kujajo, zmeraj hudujejo

Zgodaj zbudimo se, včasih zaspimo,
vsi pa zaspani v kapelo hitimo.

Študij do zajtrka nam je prekratek,
saj se kar lahko zasvetil bo batek.

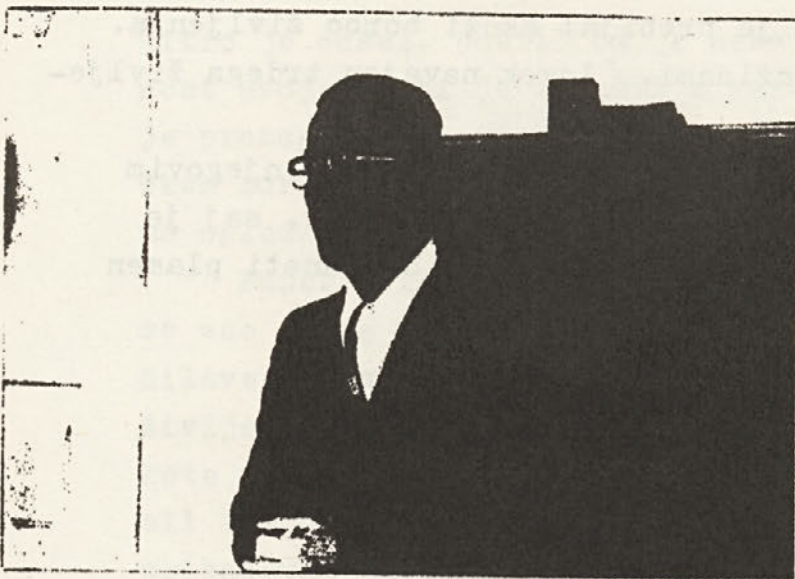
Dopoldne se tresemo, ker nas je strah,
potem pa pospravimo jelo na mah.

Celo popoldne pri knjigah sedimo,
naloge pišemo in se učimo.

Ko se najemo, se s športom krepimo,
zmolimo še in brezskrbno zaspimo.

Tako tu živimo veseli mučenci,
med njimi so tudi pridni učenci!

Kobal Milan

dr. Tone Požar,
profesor in prvi
svetovalec pri "ISKRAH"

Ob desetletnici I S K E R

Pred 10 leti so se ukresale I s k r e , glasilo vipavskih semeniščnikov. Začetek je bil nenavaden. Po nekem burnem miklavževanju, pravzaprav parkeljevanju, so se oglasili trije semeniščniki: Kokalj Zvone, Melink Branko in Šinkovec Lojze: "Želimo ustanoviti semeniško glasilo! Med nami je veliko takih, ki čutijo pesniško žilico, ali bi radi napisali kakšno zgodbo. Želimo, da bi naš list tudi vzgajal in zabaval."

Prvi predlog za naslov glasila: "Semeniščnik" je propadel. Svetoval sem " I s k r e ". Takoj sprejeto. Gornji trije fantje so sprejeli uredniško delo, podpisani pa je dobil vlogo odgovornega svetovalca, ki sprejema prispevke, jih odbira, popravlja in svetuje...

Tako je o Božiču 1968 izšla prva številka I s k e r v skromni obliki. Razdelili so jo staršem, prijateljem in duhovnikom. Po en izvod vsake številke roma v N U K v Ljubljano in v študijske knjižnice v Novo Gorico, Koper in Maribor. Zakaj? - V pričevanje še poznim rodovom, da se tudi v vipavskem semenišču prebujajo literarni talenti, ki se hočejo z "uma svitlim mečem" uveljaviti v sedanjem času in prostoru.

Deset let dijaškega glasila je stvarno ogledalo in barometer življenske volje in sposobnosti naših semeniščnikov. I s k r e so v teh letih nihale vsebinsko in oblikovno od letnih osmih števil do samo dveh v šolskem letu 1977 - 78. Uredniki so vedno poudarjali

kvaliteto. Samo nadpovprečni prispevki spadajo v Iskre. To pa ni toliko odvisno od števila semeniščnikov (1.1968 je bilo 80 goje-
ncev, letos samo 40) pač pa od zavzetosti peščice pogumnih urednikov
in sodelavcev, ki niso dovolili, da bi Iskre ugasnile, marveč so si
šteli v dolžnost, da nadaljujejo izročilo prejšnjih letnikov. Tako
so se naše Iskre utrdile in razgorele v čvrst plamen, ki dela čast
vsem, ki mu dolivajo novega olja.

Ali Vas morda zanima nadaljna pot prvih treh urednikov? Šinko-
vec Lojze in Melink Branko sta postala duhovnika. Ostala sta s poezi-
jo in prozo zvesta sodelovca bogoslovnega glasila "Pogovorov" in
"Nove mladike". Prvi kaplanuje trenutno v Tolminu, drugi pa poleg
kaplanovanja v Dornberku študira slovenščino na ljubljanski univer-
zi. Upamo, da bo čez par let prišel poučevati v naše semenišče.

Kokalj Zvone je izstopil iz bogoslovja in se posvetil socialne-
mu in kulturnemu delu med našimi izseljenci in zdomci. V Ingolsta-
dtu v Zahodni Nemčiji je l. 1973. ustanovil L a s t o v k e , mese-
čni list za Slovence v Nemčiji. V maju 1976 je organiziral akcijo
tednika I T D v Münchnu in odnesel prvo nagrado. Letos spomladi
je v Ingolstadt ustanovil še slovensko kulturno in športno društvo
T r i g l a v in ga vodi kot predsednik.

H koncu bi ponovil glavno navodilo izpred 10 let: Semenjščniki,
sodelujte v I s k r a h ! Vaše glasilo so. Odgovorni ste za njegov
obstanek in razvoj. - Pokažite ljubezen do materine besede, do slove-
nske domovine in Cerkve !

Iskrice

Delajmo dobro, a slabo preprečujmo! Samo govoriti: to je dobro,
to pa ne, ni dovolj, saj se s samim pogledom na željeno tudi ne
zadovoljimo. Življenje terja dejanj!

Bi rad slišal Boga? -

Védi, da največkrat govori tiho,
celo molče, in njegov glas je v tebi.

Beseda slovenskega metropolita ob 10. letnici Isker

Iz slovstvene zgodovine veste, da so naši pisatelji duhovniki začeli pisati v zavodskih listih. Finžgar je pisal v Alojzijeviške Domače vaje in jih kot osmošolec tudi urejeval. V bogoslovju je pisal v Vrtec in v Pomladne glase. Ksaver Meško je v mariborskem bogoslovju pisal v Lipico, v celovškem pa v Bratoljuba - v semeniška lista. Prežihov Voranc je začel pisateljsko pot v Domačem Prijatelju Zofke Kvedrove.

Po prvi svetovni vojni smo imeli ljubljanski srednješolci organizacijo Razor in v njenem okviru literarni krožek, ki so ga vodili po vrsti Anton Podbevšek, Miran Jarc in France Bevk. Udeleževali so se ga France Vodnik, pesnik Jože Piber, ki je po maturi umrl, Traven in drugi. Iz Št. Vida sta včasih prišla Anton Vodnik in Aljoša Tomazin, ki je tudi kmalu umrl in rad nosil krizantemo v gumbnici. Sodelovali so pri akademskem listu ZORA LUČ.

Spominjam se prvih verzov Antona Vodnika: "Spomladi je vse kakor v daljavi...", tipični in presenetljivi pesmi dozorevajočega fanta.

V škofovih zavodih so nadaljevali Domače vaje, ki so vzgajale v bodoči pišoči rod. Naj omenim iz tega kroga samo slavista Tineta Debeljaka. V ljubljanskem Marijanišču smo imeli svoj literarni krožek, ki ga je vodil pisatelj Narte Velikonja - razlagal nam je najrajši psihologijo Dostojevskega v romanu Zločin in kazen - in imeli domači list Plamen, nižješolci pa menda Brazdo. Od tod je izšel pisatelj Bogomir Magajna.

Iz tega vidite, da so tudi Iskre upravičene in potrebne. Verjetno nimate z njimi pisateljskih ambicij. Če pa je Bog dal komu talent, naj ga nikar ne zakoplje! Smisel in namen Vašega domačega lista je, da se navadite lepega slovenskega sloga. Če Vam Bog da vztrajnosti, boste duhovniki in boste morali veliko pridigati. Cilj pridige je: ut veritas pateat, delectet, moveat. Zato je potreben izbran, lep govor. Tega pa se je treba z vajo naučiti. Danes ljudje veliko poslušajo radio in gledajo televizijo - navajeni so pravilnega jezika. Da bo pridiga prijetna in učinkovita, mora biti podana v privlačni in lepi besedi, ne pa v časnikarskem jeziku. V Iskrah imate priložnost se tega naučiti.

Kakšna je moč besede, Vas uči literarna zgodovina. Le spomnite se, koliko posnemovavcev, epigonov je imel Cankarjev in Meškov slog.

Ali kolik vpliv imajo razne literarne struje. Beseda pa, ki jo orosi tudi milost, dela čudeže. Kristus je rekel: "Hodi za menoj" in se je zgodilo. Sv. Anton je slišal evangeljske besede: "Prodaj vse!" in je šel ubog v puščavo. Sv. Avguštín le dve besedici: "Tolle, lege!" spreobrne se. Tudi pridigo mora orositi milost.

Pa moč zgolj človeške besede? Tudi novejša zgodovina nam priča, da more beseda enega človeka tirati množice v fanatizem. Ali pomislite, da je pisanje francoskih enciklopedistov vodilo končno v francosko revolucijo. Neki angleški pisatelj je zapisal, da ima tiskana beseda večkrat večje posledice kakor kakšna bitka. Beseda lahko širi mnogo dobrega, pa tudi slabega. Prisvojite si že zdaj lep slog, da boste v življenju lahko veliko dobrega storili.

dr. Jožef Pogačnik,
ljubljski nadškof

Iskrica

Lepa beseda ima veliko moč. Vendar ne take, da bi naredila jastreba za goloba.

SPODBUDNA BESEDA

Govor je velik božji dar, ali obvezuje prejemnika kakor sploh vsak dar. Z govorjeno in pisano besedo priobčujemo bližnjemu svoje misli, razpoloženja, načrte. Na isti način se nam javljajo drugi. Vsestranska človekova duševna rast je v veliki meri odvisna od pravilne uporabe tega čudežnega občevalnega sredstva, ki ljudi povezuje v skupnosti.

Človeku je prirojena težnja za spopolnjevanjem. Tako je čisto naravno, da se ljudje prizadevajo, kako bi vedno popolneje obvladovali svoj jezik, lepše izražali svoje misli v govorjeni kot pisani besedi.

Vaš semeniški list ISKRE obhaja desetletnico izhajanja. V tem času so se mnogi vaši sošolci, ki so Vas že zapustili ali pa so še med Vami, pojavljali v njem s svojimi prispevki v pesmi ali prozi. Vsak dijak želi stopiti v vrste izobražencev, Vi večinoma med duhovnike. Veliko boste morali govoriti in pisati. Dobro morate obvladati slovenski književni jezik, ki se ga je treba učiti pri domačih klasikih, tudi sodobnih pisateljev ne boste mogli vseh izpustiti. Malo se je treba ogledati tudi v prevodih iz svetovne literature. Poleg vsega se je pa treba vaditi, kajti samo vaja dela mojstra.

Želim, da bi se vsak semeniščnik kdaj pa kdaj pojavil med so-trudniki Vašega lista s kakšnim prispevkom ter nekaj svojega povedal svojim sošolcem. Nič ne de, če bo kdaj urednik kakšen prispevek zavrgel ali ga tako preoblikoval, da ga boš komaj prepoznal za svojega. Nihče ni učen padel z neba. Paziti moramo, da ne bomo ne z govorjenjem ne s pisano besedo grešili zoper resnico ne zoper ljubezen. Graditi je treba, ne podirati. Ne pozabimo na Gospodovo besedo, da bomo za vsako nepotrebno besedo na sodni dan dajali odgovor (Mt 12,36).

Bog daj, da bi ISKRE še dolgo vžigale mlade nadebudne vipavske semenišnike! Scintillae vivanť, crescant, floreant!

dr. Janez Jenko
koprski škof

Dragi fantje v vipavskem semenišču!

Naprosili ste me, da Vam za desetletnico Vašega hišnega glasila "ISKRE" nekaj povem o pomenu takšnega glasila za gojence malih semenišč.

Sam sem bil ose let v zavodu sv. Stanislava v Šentvidu, ki je bilo neke posebne vrste malo semenišče z znano prvo slovensko gimnazijo. Tam smo imeli izvrstne profesorje, za slovenski jezik sploh velike avtoritete: dr. Antona Breznika in prof. Jakoba Šolarja. V zavodu so izdajali kar dva domača lista: za nižješolce smo imeli list "ZARJA", za višješolce pa znane "DOMAČE VAJE". Naši profesorji so nas vedno zelo spodbujali, naj sodelujemo pri teh listih. Tudi sam sem sodeloval in vem, da je bilo to zelo koristno. Za duhovnika je velike važnosti, da dobro obvlada slovenski jezik in da se zna izražati. Tega se najbolje naučimo z vajo v pisanju. Kdor zna dobro pisati, zna navadno tudi dobro pridigati. Kako lahko je bilo poslušati pridigo pisatelja Finžgarja! Govoril je nazorno - kakor pokojni papež Janez Pavel I.-, imel je toliko primer iz opazovanja življenja.

Ko po zadnji vojni dolgo nismo praktično imeli skoro nobenega verskega tiska, so se naši duhovniki odvadili pisati. Zato sem nadvse vesel pobude Vaših predstojnikov in Vas samih, da hočete imeti še naprej svoje hišno glasilo. Le radi sodelujte pri njem. Saj je tak list tudi priložnost, da se izpoveste in poveste tudi kaj takega, kar bi sicer ustno težko vrgli iz sebe. Ventil so pri stroju potrebni in en tak ventil za zapleteni stroj Vaše osebnosti naj bi bil tudi Vaš list.

ISKRAM želim za desetletnico mnogo božjega blagoslova in veliko število sodelavcev. Nič zato, če ne bo vse visokokvalitetno. Saj vemo, da šele vaje naredijo mojstre.

dr. Stanislav Lenič
ljubljski pomežni škof

Namesto uvoda nekaj zdravih nasvetov

Helenistična poezija, zlasti tista iz Aleksandrije, se je močno oddaljevala od tiste klasične, antiške. V ta namen je uporabila tudi podobo pesmi, njen zunanji videz. Tako so nastajale pesmi, ki so po svoji zunanosti izgledale kakor čeveljček z visokimi petami, kakor ptiček. Danes bi bile za tako pesnikovanje primerne otroške slikanice: podobo bi izpolnili z besedami, pa bi bila pesem tu. Za takšno in podobno naduho trpijo tudi Iskre, zato nekaj besed o bistvenih pogojih pisanja.

J a s n a i d e j a , vsebina je prva stvar, ki obljublja uspeh. Misel mora biti popolnoma jasna, tako jasna, da te sili k pisanju. Če si že vzel svinčnik v roke, pa še ne veš, kaj hočeš povedati, ga raje odloži in še nekaj dni razmišljaj! Ponekod imajo po šolah pri pouku materinščine to navado, da morajo dijaki deset poglavij kake knjige strniti v deset odstavkov, nato te odstavke v deset stavkov, končno v en sam stavek. Tak manever je možen samo pri delu, ki nekaj pove. Pisec mora torej najprej jasno vedeti, kaj bo povedal.

U s t r e z n a o b l i k a razodeva piščevo jezikovno izobrazbo in njegovo prizadevnost. Jezik je pač dogovorjeno sredstvo, ki nam pomaga priobčiti naše misli. Vsako orodje pa je treba poznati. To orodje so naši predniki - preprosti ljudje kakor literati - dolga stoletja oblikovali, pilili in gladili, zato je edino modro, da se z njim učimo ravnati in sami potrudimo, kadar z njim ravnamo - pišemo. Ni vsaka beseda primerna na vsakem mestu ("vigred" bom rabil v pesmi, nikakor pa v navodilih za kmetovalce), težje stavčne zveze so za prozo, ne pa za poezijo.

Besede morajo biti o d m e r j e n e . Če je za neko misel potrebno deset besed, nikar ne dodajajmo še enajste. Besede spadajo v človekov sveti duhovni svet, tja, kamor spada tudi ljubezen, domovina... Zloraba teh vrednot je huda in pokvari še ostalo.

B r a l e c je tisti, ki mu pišeš, zato je treba pisati tako, da bo on brez večjega truda prišel po branju do istih misli kakor ti pred pisanjem. Šele njegovo razumevanje namreč zaključí

smiselni krog tvojega pisanja. Zato bo bolje, da se tvoj spis pri tebi nekoliko p o s t a r a , kakor da bi pri bralcu romal v koš. Moji nasveti Iskram na nadaljne popotovanje.

Mentor

prof.Otmar Črnilogar

ZVONOVİ OTOŽNO POJEJO

Žalostno zvoní vaški zvon. Njegova otožna pesem se preliiva v mrak. Sleherni zemljan vztrepeta ob misli, da se bodo tudi njega nekda j ob tem času spominjali.

Vaška cerkev je danes odeta v skrivnost. Pred oltarjem mirno plapolata dve sveči in osvetljuje ta križ, ki sloni v bližini. Ljudje prihajajo, vedno več jih je. Obrazi so resni, še majhni otroci, ki vedno razgrajajo, prihajajo umirjeno. Nikomu se ne mudi. Tudi mene prevzame dolžnost.

Nekoč bom tudi jaz poromal s tega sveta. Ti moji prsti, ki lahko plavajo po tipkah klavirja se bodo ustavili, tudi te dolge noge, ki me prenašajo, bodo zamrle, pa moj dolgi jezik, ki opleta sem in tja, vse bo strohnelo. V dnu srca pa tli iskrice upanja, ki mi pravi, da bom živel. Ozrl sem se na križ in poslušal molitev: "Ti je za nas križan bil" so ponavljali otroci v prvi klopi, ostali pa odgovarjali. Da, tudi moj Odrešenik je umrl, a tudi vstal in s tem premagal zakone naše narave. Prikazal se je učencem in Petru.

Danes sem bil na pokopališču. Vsi okrog mene so zrl i v tla in molili. Tudi jaz sem gledal v tla, molil pa nisem. Opazoval sem majhno rumeno svečico. Plaho je gorela in sama sebe pokopavala. Še je gorela, potem pa počasi, počasi za vedno ugasnila. Skušal sem jo ponovno prižgati, pa ni zagorela. Ta lučka je za vedno preminila. Tako bo minilo moje telo. Bo tudi duša preminila? Ne, to se ne more zgoditi. Vekomaj bo živela, drugače bivam brez smisla.

Čez nekaj trenutkov sem se zopet zdramil. Verno občestvo še vedno ubrano moli. Prošnja in zahvala se dvigata v nebo. Tudi mene so pritegnili. Začel sem: sveta Marija, mati božja prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Foggi

BRAT

Brat

ki prevečkrat
pozabim te rad
in živiš čisto sam
pojdi danes ti z menoj
nič se ne boj
saj sama sva
prijatelj moj
nocoj.

Brat

ki prevečkrat
sovražim te jaz
pojdi danes z menoj
in bodi prijatelj ti moj
saj razumeti se morava
ker se potrebujeva
prijatelj moj
nocoj.

Brat

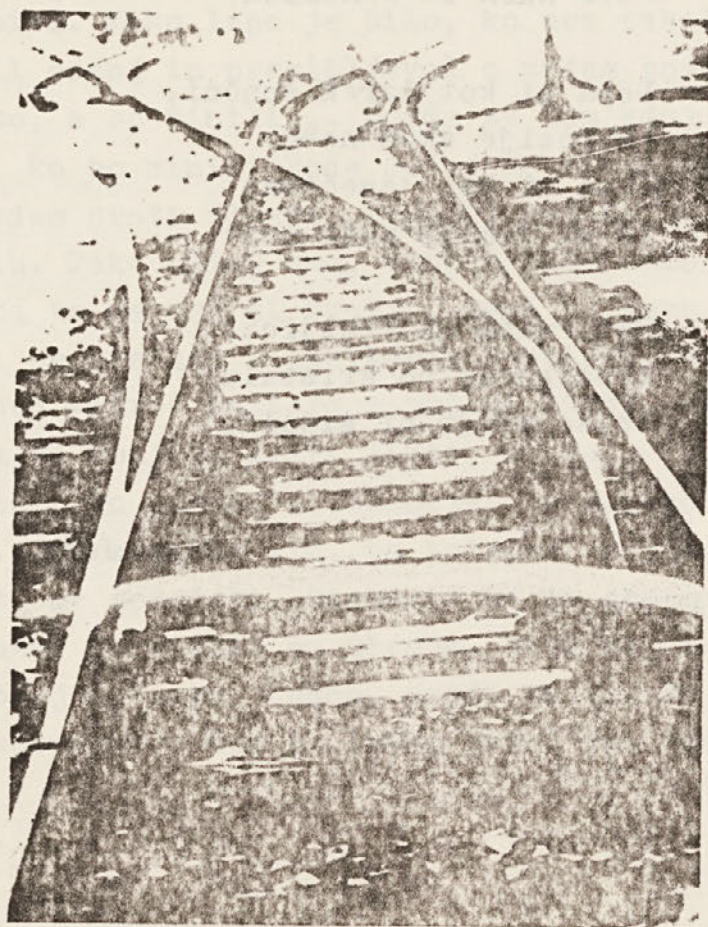
si moj
in jaz tvoj
zdaj iste imava poti
in iste načrte mladosti najine
kako potreben si mi
spoznal sem sedaj
prijatelj moj
nocoj.

Iphigeneia

ROSNA POMLAD

Sam ne vem ,kaj me je privedlo do tega razmišljanja, kaj da to pišem. A nekemu moram zaupati. Zaupajmo Iskram! Rad bi, da bi vedeli, kako živim rosno pomlad, pa ne sam, kajti z mano je ljubezen, z mano je Bog.

Kako čudovita je pomlad. Kako čudovit je bosi sprehod v rosni pomladi, po brstju zeleneče livade! Nisem sam. Z mano je nekdo, ki mi pomaga, ki me vodi po poti, po poti mladosti. Moj večni prijatelj je to, z njim me je seznanila mati: Kristus! Njemu lahko vse zaupam, saj me razume. On razume moje delo, moje trpljenje, moje življenje. Tako velik je, jaz pa tako majhen, toda kljub temu sva velika prijatelja. On je moj gospodar, jaz njegov delavec, On Oče, jaz sin. On je moj brat! Seveda, brata sva, pa še drugi bratje po njem.

Kadar sem srečen, ga nočem poznati, ko sem pa v stiski, ga iščem v molitvi, ki postane ena sama prošnja. Nimam čuta za hvaležnost. Kaj bi se zahvaljeval, saj mi vedno da, česar ga prosim?

Želim si samo ljubezni, prave! Vse okrog sebe sovražim, tudi tebe, Gospod. Pusti me pri miru; ko te bom potreboval, te že poiščem. Živeti želim v krogu prijateljev. Toda kje so? Saj ni nikjer nikogar?

Kaj sem storil?

Potrebujem nekoga, ki bi mi dopovedal, da nisem na svetu sam, da bi mi povedal, da so na svetu milijarde, ki potrebujejo mene, jaz pa njih, potrebujejo mojo ljubezen.

Sedaj se počutim mnogo močnejšega. V srcu imam ogenj, želim osvojiti svet z dobroto in ljubeznijo, saj z mano je Bog. Hvala, Gospod! Zopet te potrebujem.

Ata Bernard

MATI NAŠA IN KRALJICA

Lepa si kot žarek sončni,
ko posije skoz nebo.
Lepa si kot mesečina,
ko na zemljo pade mrak.

Mati naša in Kraljica,
lepšega ne bo kristala,
lepše zarja ni sijala.

Plut Jože

URA RAZMIŠLJANJA

Sreda je. Ura bo kmalu štiri. Gledam skozi okno. Kako čudovita jesen, si mislim in se le s težavo pripravim, da zopet z mislimi sledim črnim črkam v zgodovinski knjigi. Sončni žarki mi toplo grejejo v hrbet. Dobro se počutim.

Zvonec naznani odmor. Odhitimo iz razredov skozi mračni hodnik na prašno belkasto igrišče. Kam naj grem?

Odpravim se na terase, te blage ozke travnate površine, ki se strmo vzpenjajo nad igriščem. Zlekнем se udobno v travo. Kako prijetno je lenariti na soncu, na mehki suhi rjavi travi, ki se lomi pod mojo težo. Naslonim se na komolce tako, da imam pred seboj semenišče, v drugem koncu pa je Vipava z okolico, skratka ves zunanji svet. Vzamem si bilko med zobe in jo lomim. Po igrišču se podi gruča tovarišev, ki igrajo košarko. Med njimi je tudi nekaj fantov iz Vipave.

Obrnem se na hrbet in zastrmim v modro nebo. Sprva vidim le rumene kolobarje. Kar same se mi porajajo misli. Čudno, najmočnejši so spomini. Kako lepo je bilo, ko sem takole jeseni ležal na tleh, kuril ogenj in premišljeval o mojem bodočem poklicu. Kako čudoviti so, a so minili... Morda se bom kdaj tudi tega popoldneva spominjal, ko bo minil. Toda sedaj se mi ne zdi nič posebnega.

Pogledam proti Vipavi. Ljudje: majhni, sivi, tujci, ki hitijo po opravkih. Tako blizu smo, vendar tako zelo daleč. Druži nas molitev, pa to da smo si bratje, dasi ne vemo drug za drugega.

Griči se svetijo v plavkasti svetlobi. Za mano šumijo borovci, lahen vetrič se igra z mojimi lasmi. Iz bližnjega rdečerjavega javorja se vsujejo zviti listi, ki kaor preprogo okrase pusto travo. Sonce gre počasi za obzorje, iz mojega opazovališča ga ne vidim več. Ozrem se na zid, po katerem se počasi dviga sončna meja. Ura bo pet, me spreleti. Odpravim se na stopnicah. Mojega razmišljanja je konec, že mislim na učenje, česa naj se najprej lotim, kdo bo jutri najbolj nevaren. Čudno, zazdi se mi, da so bili srečni trenutki, z gotovostjo bom pa lahko rekel čez teden dni, ko bo "deževalo".

Vipavec

SPOMINI

Toplo jesensko sonce je sijalo. Lahek vetrič se je poigraval s kostanjevimi listi, ki so risali enkratne sence v učilnici. V daljavi se je slišal zamolkel glas avtomobilov in tovrnjakov. Otroci so se podili okrog stavbe. Še ptice so si dale duška in vsake toliko časa je bilo slišati čudovito melodijo. Le jaz in moji tovariši smo mrtvo sedeli v učilnici.

Pred nami so bile šolske knjige in zvezki. Na pultu je ležala latinska knjiga odprta ob prvih spregatvah. Avtomatično sem ponavljal: sano, sanas, sanat... Ob njej je bila zaprta matematična knjiga, polna obrazcev, računov, skic... Suhoparna učenost!

Ozrem se skozi okno, kjer se veter še vedno poigrava z listi in se zliiva z Vipavo v čudovit šum, vse pa stokrat preglase otroški glasovi: "Daj, daj, ujeri me! Ulovi me če me moreš", zavpije eden od mlajših.

Spomin mi uide na domače dvorišče, kjer se prav tako igrajo sosedovi otroci. Vpijejo, love se, igrajo, ter zganjajo norčije. Ob njih ti ni nikoli dolgčas. Prav na tem dvorišču sem se pred več leti lovil jaz.

Velika gruča otrok se je s torbami na ramenih spuščala po bregu. Vpili so in kričali, da jih je bilo slišati daleč na okoli. V šolo so šli. Veliki, majhni, debeli, suhi, v najrazličnejših oblekah so popumno stopali po poti. Menadoma so se ustavili ob križišču, da bi počakali svoje vrstnike, ki pridejo po tej poti. Da bi pregnali dolgčas so se spravili nad majhnega in debelega Andrejčka. Bil je počasen in redko-beseden. Otroci so mu rekli Pepe. Tega imena ni maral, zato so ga še raje zbadali. Tudi sedaj so začeli: "Pepe, Pepi, Pepko!" Najprej se je spravil na enega, potlej na drugega, a bilo jih je preveč, da bi z vsemi obdelal...

"Študirat fantje!" je rekel glas asistenta, ki me je zdramil iz sanjarjenja. Škoda, da nisem več otrok, ki je tako svoboden in brez skrbi.

Vse mine, spomini ostanejo.

Božo Rustja

FOTOKROŽEK SVŠ

Njegovi začetki segajo tri leta nazaj, ko so se trije dijakci Frice Pavel, Mahnič Miro in Trošt Bogomir domenili, da bodo ustanovili ta krožek. Dobili so prostor in nekaj zastarelih naprav. Vendar so z dobro voljo že napravili tudi prve slike. Pri tem pa je tisto lero tudi ostalo.

Naslednje leto 77/78 smo se že obstoječemu klubu pridružili še novi člani, tako, da je štel 20 članov. Organizirali smo tudi predavanja za izpopolnjevanje fotografskega znanja. Ker so bila predavanja zelo temeljita in zato primerno dolga, je marsikdo obupal in raje preživel nedeljo popoldne po svojem okusu. Tako nas je ostalo le devet. Vendar je gospod rektor nabavil nov povečevalnik znamke Crokus 3, ki nam je omogočil marsikatero lepo fotografijo. Ker so se predavanja pričela šele ob polletju in smo dobili povečevalnik v 3. konferenci, nismo uspeli pripraviti nobene razstave.

Letos smo pričeli znova. Sedaj nas je dvanajst. Ni naš namen, da bi pritegnili večjo množico, temveč, da ustvarimo skupino, ki bi napredovala in uspela. Nekoliko smo prikrajšani, ker naš fotokrožek še ni javno priznan. Tako so mu zaprte poti na večje razstave in sploh vsakršno sodelovanje z drugimi fotografi zunaj semenišča. Ostanejo nam časopisi, katerim že pošiljamo. Za letos imamo v načrtu še nekaj lokalnih razstav in reportaž.

Pripravljamo se tudi na izdajo brošure o semenišču. Naš načrt pa obsega tudi pripravo prvega razreda za delo v temnici, saj nočemo biti zaprt krog ljudi, temveč uvajati vsakega, ki pokaže veselje za fotografijo, prav po načelu: Kdor fotografira, ima več od življenja!

Planinc Peter

NIKAR

Nikar

ne

misli, da si človek,

Če po svetu hodiš, zraven pa ne misliš.

na Boga,

Očeta

svojega!

Strm

je

breg

do križa

Ljubezni.

Toda moraš,

moraš zdržati!

sa si človek.

Kolbl Rafko

Mlad človek snuje verze, rimo stavi do rime; in vse teče prijetno po ravni strugi, brez težave, kar samo ob sebi, ter je nazadnje čisto podobno pesmi. Sladko cingljanje mu zveni v ušesu - odkod? Kakor spomin je na nekaj lepega, toplega, ki je bilo - kje, kedaj?

Ivan Cankar

(Podobe iz sanj)

RAZMIŠLJANJE O ISKRAH

Ob novem letu 1969 so se prvič zasvetile ISKRE - semeniško glasilo. Želja je bila navzoča že leta 1957 in 1961. Razne notranje in zunanje težave so takrat preprečile izpolnitev lepih želja in načrtov. Prvi mentor dr. Tone Požar pravi v uradnem sestavku prvih ISKER: "Sedaj je zamisel našla prvo uresničitev. ISKRE, vaše glasilo, so se ukresale." Res, od leta 1969 se vedno znova vžigajo nove, vedno drugačne iskrice. Vedno nove, sveže misli se zbirajo na papir in širijo obzorje mladim semeniščnikom.

V desetih letih izhajanja je bilo izdanih 48 števil, povprečno po 4 - 5 na leto. Peti in šesti letnik sta najobsežnejša. Fantje, naši predhodniki so izdali skoraj vsak mesec novo številko. Najnižjo stopnjo po številkah so dosegli lani v desetem letniku, ko so natisnili samo dve številki. Vsakomur se postavlja vprašanje, kako more obstajati taka razlika.

V vseh ISKRAH zasledimo največ prispevkov, ki so jih napisali četrtošolci. To je razumljivo, saj so bili v času šolanja seznanjeni z najnovejšimi literarnimi tokovi, v katerih je več današnje miselnosti in so last naše generacije.

Jedro ISKER tvorijo prozni sestavki najrazličnejše vsebine: osebna doživetja, verski prazniki, problemi mladih, misli predstojnikov o vzgoji, opisi in utrinki, reportaže, športni in zabavni komentarji. Zelo lepe so tudi izpovedi vere in življenjskega nazora nekaterih semeniščnikov. Pesmi so močno prisotne v slehernih Iskrah. Vsebinsko so v glavnem lirične izražajo osebna doživetja.

Vsi literarni dosežki so nujno povezani s praktičnim sodelovanjem pri urah slovenščine.

Vsak časopis ima enega ali več urednikov. ISKRE so imele in še imajo po dva urednika iz semeniških vrst, ter profesorja, ki je hkrati odgovorni urednik in mentor. Že 25 urednikov je urejevalo naš list. Prav je, da omenimo prve tri urednike, ki so veliko pripomogli k nastanku tega lista. Bili so Kokalj Zvone, Melink Branko in Šinkovec Lojze.

Kvaliteta ISKER je v veliki meri odvisna od mentorjev.

Za ISKRE so skrbeli štirje mentorji: prof. dr. Tone Požar, prof. Janez Zupet, prof. Pavel Sporn in prof. Otmar Črnilogar. Vsi so se trudili, da so čimveč pripomogli k razvoju našega glasila.

Po vsem tem je treba omeniti tiskarske ekipe, likovne oblikovalce, strojepisce. V desetih letih je bilo razmnoženih 5810 izvodov ISKER. Oblika se je postopno razvijala. Prvi trije letniki so tiskani na formatu A 5, zadnji pa že na formatu A 4. Tisk in likovna oprema sta sestavni del vsakega glasila, tudi našega. Iskrene so razmnožene na ciklostil in imajo povprečen tisk. Kvaliteta tiska je v precejšnji meri odvisna od stroja in tehnike.

Naslovne strani skozi vseh 10 let skrbno izdelane. Navadno ima cel letnik enako naslovno stran. V letu IV pa ima vsaka številka novo oblikovano naslovno stran. Lansko leto so popestrili ISKRE z tiskarniško izdelano naslovno stranjo. To možnost smo tudi letos uporabili.

Naj zaključim **pregled z besedami** dr. Toneta Požarja: "Razvoj glasila je odvisen samo od vas, od vaše zavzetosti in sodelovanja. Posredujte v list svoje mladostno snovanje, delo in načrte."

Foggi

Iskrica

Smisla življenja ne morete odkriti, če prej ne odkrijete Boga. Vse dotle se ukvarjate z igro senc.

M.S. Abdijah

ŠPORT V SEMENIŠČU

Beseda šport je zelo povezana s semeniškim udejstvovanjem poleg duhovnega življenja in študija. S športom se ukvarjamo zato, da se razgibamo, da preizkusimo svoje sposobnosti in napredek. Saj nam je dobro znan latinski izrek: "Mens sana in corpore sano". Vendar tokrat ne želiva pisati o športu, ampak želiva podati kritiko glede organiziranja semeniškega športa, telovadbe in prvenstev.

Meniva, da je šport v semenišču kljub dokaj dobrim pogojem slabši, kot bi smeli pričakovati. Kje naj iščemo vzroke? Vzrokov je več in bi jih lahko odpravili z malo dobre volje in kančkom resnosti.

V šolskem življenju med tednom sta športu namenjeni le dve šolski uri in to je premalo, zlasti še, ker tudi teh dveh ne izkoristimo dovolj. Povdarek je predvsem na igri z žogo, kar pa je absolutno premalo, saj je tu še vrsta drugih športov, ki bi se jih dalo organizirati. Treba bi bilo iskati možnosti za bolj pester šolski telovadni program. Že prihajanje in sodelovanje dijakov pri vajah kaže nevšečnost in brezbržnost. Nekateri si izmišljajo izgovore; me boli glava, noga... Mnogi gredo med uro telovadbe raje v razred, kjer študirajo, ali pa - kar je bolj verjetno - zapravljajo čas. Že tu bi bil lahko storjen prvi resnejši korak k izboljšanju in popestritvi telovadbe.

V prostem času je možnost, da se razgibamo, da malo pozabimo na študij in skrbi. Večkrat se na nogometnem ali košarkarskem igrišču zbere večje število fantov, kot bi jih moglo pri igri sodelovati. Zato največkrat igrajo tisti, ki imajo določene kvalitete, ostali pa, ki bi se morali česa naučiti, gledajo. Mislim, da bi morali v tem primeru dati prednost tistim, ki so v športnih veščinah začetniki, ki pa imajo željo, da bi se naučili košarkarskih ali nogometnih veščin.

Iskra, Gombač

Malo za šalo, malo za res

Med semeniščniki se čisto pogosto pojavi problem brezposelnosti. Problem je izredno pereč v prvem razredu. Upajmo, da bodo odgovorni kmalu posegli z novo ekonomsko politiko in odprli nekaj novih delovnih mest.

oooooooooooooooooooooooooooo

V nekem razredu je nastala vokalna skupina - trio "Kovači". Fantje imajo v načrtu poleg petja še proizvodnjo konjskih žebeljev. Profesorjem svetujemo, naj v bodoče kupujejo pri njih.

Ko sem letos med počitnicami večkrat vzel za branje Tolstojeva dela, zlasti njegov trilogijo, sem si rekel, da moram sestaviti članek z bežnim pogledom na njegovo življenjsko ustvarjanje.

Tolstoj se je rodil 9. septembra 1828 leta na Jasni poljani kot grofovski sin. Njegov oče Nikolaj Iljič se je udeležil vojne l. 1812., njegova mati je bila iz rodu knezov Volkonskih. Kot deček je Tolstoj prišel v Moskvo in potem v Kazanj, kjer je obiskoval srednje šole. Na univerzi je študiral jezike; ker ga to ni veselilo, je prestopil na pravno fakulteto. Leta 1847 je odšel domov na Jasno poljano, kjer je ostal do 1851. Tolstoj je živel veselo, ljubil je družbo in je rad igral. Bil je ene misli in enega duha s svojimi tovariši. Vstopil je v vojsko in odšel na Kavkaz. Leta 1854 je izbruhnila vojna, ki se je končala z obleganjem Sevastopola. Iz Kavkaza se je vrnil v Peterburg. Leta 1857. je potoval v zamejstvo in v Parizu se je seznanil s Turgenjevim. Leta 1859 je potoval po Nemčiji, odtod je šel na jug v Švico in v Italijo, od tam pa v Anglijo in Belgijo. Seznanil se je z različnimi važnimi osebnostmi in z zapadnimi filozofi, posebno s socialno filozofijo. Ko se je vrnil na Jasno poljano, je začel zopet pisati in se zanimati za vzgojo kmetov, ki so prav v tej dobi bili osvobojeni. Leta 1862 se je oženil s Sofijo Andrejevno Bersovo. Začel se je čast velikega globokega dela. Prve spise je Tolstoj izdal leta 1852. V trilogiji popisuje svoja otroška, deška in mladeniška leta. Pokazal se je globokega psihologa in misleca.

Po poroki se je Tolstoj popolnoma posvetil literaturi in šoli. Na Jasni poljani je ustanovil svojo šolo za kmete. V njej je poučeval sam s svojo ženo. Pisal je učne knjige in izdajal poseben list "Jasna poljana". Čez nekaj let je vlada šolo zaprla. V tej dobi svojega srečnega zakona je Tolstoj pisal svoje največje delo Vojna in mir, ki kaže Rusijo na prehodu 18. in 19. stoletja, ter vojno leta 1812. S tem velikim umotvorom, ki je dobilo ime ruske Ilijade, je dosegel Tolstoj svetovno slavo. Pokazal je moderno Rusijo, dobro in slabo stran kulture, analiziral je ruskega človeka in se poglobljal v čas.

Tedaj je prišel velik preobrat v njegovo življenje. Konec 70-tih let je Tolstoj prenehal pisati in je začel živeti kmetško življenje. Šel je delat na polje, oblačil se je preprosto. Zavrgel je kulturo, z njo svojo umetnost in hotel postati kristjan po duhu in resnici. Nemirni duh, ki je iskal smisel življenja, je našel mir v evangeliju. Tolstoj je hotel evangelij dosledno uresničiti v življenju. V tem času so nastala njegova dela: Štirje evangeliji, Moja izpoved, Moja vera, V čem je človeška sreča, Hodite v luči, Kraljestvo božje je v vas - in druga. Leposlovna dela te dobe le pojasnjujejo in dokazujejo njegov nauk: Kreuzerjeva sonata, Moč tujine, Vstajenje, Zakaj? itd.

Tolstojevi nazori so dobili odmev po vsem svetu. Sodobna družba je rada poslušala prenovljeni evangelij jasnopoljanskega apostola. Na stotera težka družbena, narodna, verska in druga vprašanja je znal odgovarjati v svojem evangeliju. Zato je postal slaven po vsem svetu, ne le kot pisatelj, ampak tudi kot mislec.

(lit.: Ljubljanski zvon 1910)

Locopolis

+++++

Sporoči, potnik, v Šparti, da si nas videl tu POLEGAVATI, ker smo ostali zvesti ukazu domovine.

Magistras timidae iucundae sunt.

Bonus poeta est libenter.

SMO FANTJE RES VESELI

Mi fantje res veseli smo,
in brihtni kot kdorkoli drug,
v razredu se podimo,
v jedilnico hitimo,
da malico dobimo.

Potem v kapelo mi gremo,
da malo tam pomolimo,
pred Jezusom pokleknemo
in hitro odhitimo.

Če rektor nas opomni kdaj,
se mi prav nič ne zmenimo,
kar hitro žogo vzamemo in
na igrišče tečemo.

Plut Jože

oooooooooooooooo

VSAKO drevo svoj šum,
vsaka glava svoj um,
vsako žito svoj klas,
vsaka vas svoj glas -
na svojih nogah stoj,
svojo pesem poj
in srečen pot bo tvoj.

(Oton Župančič)

Asfaltno igrišče privablja zadnje čase vse več "starejših" igralcev. Zgleda, da sta košarka in z njo odbojka bolj privlačni za veterane.

Organizatorja športnih prvenstev sva kot prvo organizirala nogometno prvenstvo.

Dne 14. 9. 1978 je bila odigrana prva tekma. V začetku je kazalo, da bo vse lepo in prav. Toda kmalu se je pokazala razredna politika, ki je skušala razbiti športne okvire tekmovanja. Prijavilo se je pet ekip. Iz tretjega razreda celo dve. Gledalci so z zanimanjem spremljali potovanje bele žoge po peščenem igrišču. Usodni dan našega prvenstva pa je bil 19. 10. 1978. Ekipa 3. b je že od začetka kazala znake neresnosti, to se je skozi vse prvenstvo stopnjevalo, dokler niso odigrali tekme z ekipo 3.a. Nesmiselno je govoriti o koristih ene in druge ekipe, važno je, da se je 3.b obnašala neresno in neodgovorno in zabeležila poraz 22 : 5. Seveda je to odzvalo ogorčenje pri ostalih ekipah. Ekipa drugega razreda je iz protesta celo zapustila prvenstvo.

Finalna tekma med 3.a in 4.a se je končala neodločeno 3 : 3 in prinesla prvo mesto ekipi 3.a, ki je imela boljšo razliko - seveda na račun svojih sošolcev.

Tako se je končalo to prvenstvo, ki je pokazalo veliko mero nezrelosti, da o kakšni kavliteti sploh ne govorimo. Organizatorja sva z veliko težavo izpeljala prvenstvo do konca, kajti kadar poseže "politika" v šport, je tako. Želimo si, da bi bil spomladanski del prvenstva bolj pošten in kvaliteten.

L e s t v i c a :	1. 3.a	3	2	0	1	30 : 9	5
	2. 4.a	3	2	0	1	18 : 4	5
	3. 1.a	3	1	2	0	8 : 36	2
	4. 3.b	3	0	3	0	7 : 14	0

Jesensko prvenstvo v košarki

Takoj po končanem nogometnem prvenstvu se je začelo košarkarsko prvenstvo. Svoje prijave je dalo pet ekip in sicer ekipa prvega, drugega, tretjega, četrtega razreda ter reliquiae, ki so jih sestavljali igralci iz različnih razredov.

Dne 26. 10. 1978 je bila odigrana prva tekma in sicer med ekipama prvega in četrtega razreda. Igralci so pokazali veliko znanja. Lahko rečemo, da je košarkarsko prvenstvo potekalo na izredni višini. Sleherne ekipa se je borila do zadnjega. Tudi ekipi prvega razreda in reliquiae sta pokazali veliko borbenosti. Rezultati so bili povprečno nizki, kar kaže veliko moč obrambe in premajhna aktivnost centrov, poleg tega pa primanjkuje igralcev, ki bi znali uspešno voditi tekmo.

Že od začetka je kazalo, da so si ekipe zelo blizu. Nihče pa ni pričakoval takega zaključka.

Začelo se je s tekmo med 4.a in 2.a. Po krizi, ki jo je doživljala ekipa 4.a, je konec prvega polčasa 2.a celo vodila. Vendar se je v drugem polčasu izkazalo, da igralci 2.a le niso imeli dovolj moči, po drugi strani pa je 4.a zaigrala bolj dinamično in jih premagala z rezultatom 38 : 27.

Košarkarska vnema se okrepila na tekmi med 3.a in 4.a. Ves čas so se igralci podili izpod enega koša pod drugega, vendar so bili zadetki redki. Na to je v veliki meri vplivalo dosledno sojenje treh sekund v raketi. Kljub borbeni tekmi četrtošolcev so zmagali tretjeletniki z rezultatom 18 : 16. Vse je kazalo, da bo prvak prvenstva ekipa 3.a. Toda športna sreča jim ni bila naklonjena. Dne 9. 11. 1978 je bil na sporedu nov dvoboj. Pomirili sta se ekipi 3.a in 2.a. Že prve sekunde tekme so pokazale nov velik spopad. Gledalci so trumoma vspodbujali nastopajoči moštvi. Ekipi sta igrali z zelo tesno razliko enega ali dveh košev. To je še bolj povečalo nestrpnost gledalcev, ki so čakali zanimivega konca. In res, pet minut pred koncem je povodila ekipa 2.a z dvema košema prednosti. To jim je zadoščalo, da so jo uspeli ubraniti do konca tekme. Pri zmagi ima veliko zaslugo motor ekipe Bekš Ljubo. Publika je navdušil s hitrimi prodori in je zlahka premagal mnogo višje centre. Po tej tekmi sta imeli 3.a in 2.a po šest točk, 4.a pa 4 točke in še eno neodigrano tekmo.

Sledila je tekma med relikvijami in 1.a. Po petminutnem podalj-
šku je vzpelc zmagati Relikvijam.

V četrtek 16. 11. 1978 pa smo zaključili košarkarsko prven-
stvo. 4.a je igrala proti Felikvijam. Sleherni udeleženec tekme
je imel pred očmi, da bo razlika med tema dvema ekipama odločila
vrstni red v vrhu lestvice. Po zmagi 4.a za 19 košev je tudi 4.a
dobila 6 točk in se uvrstila med prve tri ekipe. Tako imajo 3.a,
2.a in 4.a po 6 točk. Tako zanimivega prvenstva še ni zabeležila
semeniška košarka. Tako je razlika v koših odločila vrstni red.
Oglejmo si ga!

1. 2.a	4	3	1	159	:	70	6
2. 4.a	4	3	1	161	:	75	6
3. 3.a	4	3	1	140	:	57	6
4. Reliquiae	4	1	3	71	:	173	2
5. 1.a	4	0	4	52	:	208	0

Pod koši so se najboljše izkazali: . . .

Frečič Primož	-	4.a	(100 košev)
Bekš Ljubo	-	2.a	(84 košev)
Iskra Božidar	-	3.a	(66 košev)
Likar Bojan	-	4.a	(51 košev)
Planinc Peter	2.a	(37 košev)	

ORGANIZATORJA

Iskre : glasilo semeniščnikov v Vipavi

Leto : XI

Številka : 1 26. XI. 1978

Naslov uredništva :

Vipava 149 65271 Vipava

Urejata : Božnar Cene

Likar Bojan

Mentor : Otmar Črnilogar

Tipkal : Likar Bojan

Razmnoženo : v 160 izvodih

Tisk : Prele Marjan

Božnar Cene

Petrič Janez

Krečič Primož

Mala semenišča,
ki so ustanovljena,
da gojijo prve poganjke poklica,
naj pomagajo svojim gojencem
s posebno versko vzgojo
in predvsem
s primernim duhovnim vodstvom,
da bodo velikodušno
in s čistim srcem
sledili Odrešeniku Kristusu.

KONCILSKI ODLOK O DUHOVNIŠKI VZGOJI